

POSTANOWIENIE

21 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 21 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa R. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej R. M.
od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach
z 22 grudnia 2021 r., V Ca 526/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje i poleca wypłacić przez Skarb Państwa - Sąd Okręgowy w Siedlcach na rzecz radcy prawnego T. K. kwotę 1.800,00 (tysiąc osiemset) złotych powiększoną o należny podatek VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.**

UZASADNIENIE

Powód R. M. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z 22 grudnia 2021 r., wydanego w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie o zapłatę.

Na uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód przedstawił następujące zagadnienie prawne: *czy w okolicznościach stanu faktycznego ustalonego na kanwie niniejszej sprawy, a to poczynienia ustalenia wystąpienia faktu, związanego ze złożoną przez pozwanego apelacją od wyroku*

Sądu I instancji w konstruowanym przez apelującego zarzucie budowanym pod adresem kwestionowanego orzeczenia tego Sądu zawarte zostało stwierdzenie, które wskazywało na możliwość dokonania czynu zabronionego przez powoda w celu osiągnięcia danego świadczenia jest dopuszczalną treścią stawianego zarzutu w ramach składanego środka zaskarżenia, które może być poczytane jedynie, jako niefortunne stwierdzenie użyte na potrzeby składanego środka zaskarżenia i jako takie stanowi działania bezprawnego, czy też jako wprost postawiony zarzut pod adresem danych osób nie poparty innymi dowodami, a jedynie związany z umieszczeniem danych osób w Zakładzie Karnym, stanowi stwierdzenie, które stanowi przekroczenie dopuszczalnej redakcji treści pisma procesowego i zamieszonego w nim zarzutu godzącego (naruszającego) tym samym w dobra osobistego danej osoby w postaci dobrego imienia i nazwiska?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa. Do wymagań tych należy zaliczyć co najmniej wyjaśnienie, na czym polega dostrzeżony przez skarżącego problem prawny, w jaki sposób jego rozwiązanie miałoby wpływ na wynik sprawy, a także przedstawienie poglądów wyrażanych dotychczas w orzecznictwie lub literaturze przedmiotu (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Za uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie może zostać uznane uzasadnienie skargi w zakresie przedstawionych w niej zarzutów, bowiem wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Z tej przyczyny konieczne jest pełne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z perspektywy powołanych w nim przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli

wskazano w nim tożsame argumenty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z 10 marca 2016 r., II CSK 10/16). Wymaganie to uzasadnione jest okolicznością, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

Skarżący nie przedstawił problemu o charakterze jurydycznym. Zagadnienie prawne dąży przede wszystkim do zakwestionowania oceny stanu faktycznego konkretnej, jednostkowej sprawy, co jest niedopuszczalne na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. Uzależnienie zagadnienia od jednostkowego stanu faktycznego sprawy czyni niemożliwym również przyjęcie skargi ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które musi mieć charakter generalny i uniwersalny.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 102 k.p.c., uwzględniając jednocześnie wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

A.D.

[f.n]